

Ἄρθ. 3. (Σεπτεμβρίου 1836.)

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ 3 ΦΥΛΑΔΔΙΟΥ.

ΦΥΣΙΚΗ Περί φωτός. ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ Ἄργυρος. ΖΩΟΛΟΓΙΑ. Φάλανα. ΦΥΤΟ-
ΛΟΓΙΑ. Βαμβού. — Μαλία. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ. Καθαρισμός τῆς θαλέρῃ καὶ ἐκώσεως
ἕδατος. — Λομπάδες — Ἀδιάσχετα ἱμάτια. — Παμβάκιον. ΒΟΤΑΝΙΚΗ ΚΑΙ
ΕΜΠΟΡΙΟΝ. Τῆς ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ. Περί ἐλαίας. — Ἀλωνιστικὴ μηχανή. ΟΙΚΙΑΚΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Διατήρησις τῶν ἐδωδιμῶν καὶ κυρίως τῶν αὐγῶν. ΔΙΑΓΡΗΤΙΚΑ.
Περί κτηνῶν. — ΗΘΙΑ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΓΓΗΣΕΙΣ.

ΦΥΣΙΚΗ.

Περί φωτός.

Τὸ φῶς ὑπάρχει ἐν τῶν πρώτων στοιχείων τῆς ὀργανικῆς φύσεως,
ἐπειδὴ αὐτὸ ζωογονεῖ τὰ ἐμφυχα ὄντα καὶ στολίζει τὴν γῆν ὅλην μὲ
λαμπρότατα χρώματα. Μόλις λείψῃ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐξί-
σου ὠχρῶσι καὶ μακραινόνται. Διὰ τῆς στερήσεως τοῦ φωτός οἱ
κηπουροὶ τουφεραίνουσι πολλὰ λαχανικά, τὰ ὅποια ὅμως παύουσι
νὰ ἔχουσιν ὅχι μόνον τὴν πρώτην αὐτῶν ὄψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνε-
θισμένην γεῦσιν, καθότι οὔτε ἄρωμα πλέον μένει εἰς αὐτὰ, οὔτε
πικρία.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα γίνονται αἰθῶν ὠχρὰ (χλωμὰ), λευκὰ καὶ φαιὰ
εἰς τοὺς βορείους τόπους, ὅπου τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὑπάρχει ἡμιγλῶδες
καὶ ἀμυδρὸν. Ὅποια τῶντι διαφορά μεταξὺ τῆς μονοτονίας ταύτης
καὶ τῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια σιλῶσι καὶ ἀπασφράπτουσι πολυποί-
κιλα εἰς τὰς ψυχὰς (πεταλούδας) καὶ τὰ πτηνὰ τῶν τροπικῶν! Ἀλλ'
ἡ ἐπιδόσθῃ τῆς ἐλλείψεως τοῦ φωτός φαίνεται ὁμοίως καὶ εἰς αὐτὸν
τὸν ἄνθρωπον. ἐπειδὴ ὠχρῶν, οἰδαίνεται καὶ πάσχει διάφορα πάθη
εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ χαμηλοὺς τόπους, γίνεται δὲ ἐξ ἐναντίας
εὐχρῶς, ὄξυς καὶ ἀγγίνους εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ περιόπτους καὶ
ἡλιοφωτιστοὺς χώρας.

(ΤΟΜ. Γ.)

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν πανικὸν φόβον, ὅστις κυριεῖται διὰ μιᾶς τὰ ἀναπνέοντα ὄντα εἰς τὴν ἐκλειψὶν τῆς σελήνης καὶ τοῦ φωτός; Τὰ κατοικίδια ἡμῶν ζῶα φεύγουσιν ὀρμητικῶς καὶ ζητοῦσι ποῦ νὰ κρυφθῶσιν· οἱ ὅπως οὖν νευρικοὶ καὶ ἀσθενεῖς περιπίπτουσι τότε εἰς σπασμούς καὶ ἐπικινδύνους λειποθυμίας. Ταῦτα ἔπασχον ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Βίκων, ἂν καὶ δὲν προεγνώριζε τὴν ἐκλειψιν.

ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἄργυρος.

Τὸ πολύτιμον τοῦτο μέταλλον ἐξορύσσεται εἰς διαφόρους τόπους, μάλιστα δὲ εἰς τὸ Περού καὶ Μεξικὸν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου εὕρεται αὐτοφυῆς καὶ καθαρὸν ἢ ὡς γλωροχον. Ἄλλ' ἀπαντᾷται σμιγμένον καὶ μὲ μίλυθον, χαλκὸν ἢ θειάφιον. Ἄν ἦτο πάντοτε, ὡς εἶπομεν, ἀπεφθον καὶ μόνον, εὐκόλως ἐδύναντο οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ συνάξωσιν. Ἄλλ' ἤδη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βιάζονται νὰ καταφεύγωσιν εἰς τεχνικοὺς τρόπους διαφόρους.

Εἰς τὸ Περού, ἀφ' οὗ μεταβάλλωσιν εἰς κόνιν τὴν ἀργυρεῖτην βῶλον (χῶμα), βρέγουσιν καὶ ἐξαπλοῦσιν αὐτὴν ἔπειτα εἰς αὐλὴν λιθόστρωτον, ρίπτοντες καὶ ὀλίγον μαγειρικὸν ἄλας, μετ' ὀλίγον δὲ ὑδράργυρον· ἔπειτα περιπατοῦσιν ἐπάνω ἄνθρωποι ἢ ἡμίονοι (μουλάρια). Ὁ ὑδράργυρος ἐνοῦται μὲ τὸν ἄργυρον καὶ τὸ ὅλον πλύνεται διὰ νὰ καθαρῶσθῃ ἀπὸ ἑτερογενῆ σώματα. Τὸ μίγμα δὲ τοῦτο τρίβεται εἰς ἀρὰ πανά καὶ τότε ὁ μὲν ὑδράργυρος ἔχων μόνον ὀλίγον ἄργυρον περᾶ καὶ στραγγίζεται, ἔσθθεν δὲ μένει στερεὸν μίγμα, ὅπου περισσεύει ὁ ἄργυρος. Μετὰ ταῦτα τὸν διασταλαζοῦσιν εἰς καμίνους ἐπιτήδες κατασκευασμένας, ὅπου ὁ ὑδράργυρος χωρίζεται ὡς εὐκόλως ἐξατμίζομενος, ὁ δὲ ἄργυρος μένων γνήσιος χωνεύεται καὶ διασκορπίζεται εἰς τὸ ἐμπύριον.

Ἄν δὲ τύχῃ ἐνωμένος με σίδηρον ἢ χαλκὸν, τὸ μίγμα καίεται μὲ μαγειρικὸν ἄλας, ἔπειτα ἀναθεύεται μὲ ὑδράργυρον. Τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἐργασίας δὲν διαφέρει τῆς ἀνωτέρω περιγραμμένης.

Ὅταν τέλος ὁ ἄργυρος εὐρεθῇ μὲ θειοῦχον μίλυθον ἐνωμένος, κοπίζεται καὶ χωρίζονται διὰ τοῦ πλυσίματος τὰ ξένα σώματα, τὰ δὲ λειπόμενα χωνεύεται, καὶ ὁ μὲν μίλυθος μένει εἰς κατάστασιν οἰζυδίου, ὁ δὲ ἄργυρος καθαρὸς. Ὁ ὑδράργυρος καθιστᾷ εὐθραυτον τὸν ἄργυρον, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ θερμανθῇ εἰς τὸ πῦρ καὶ ὁ ὑδράργυρος ἐξατμίζεται.

Τὰ ἄλατα τοῦ ἀργύρου χρωματίζουσι τὸ δέριμα εἰς αἶθον χρῶμα, καὶ ὑπάρχουσι δηλητήρια, ἐπαινεῖται δὲ αὐτῶν ὡς ἀντιφαρμακον τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ.

Φάλαινα.

Τὰ περὶ τὴν ἀλείαν τῆς Φαλαίνης ἐπιτήδεια πλοῖα ἐφοδιάζονται μὲ καμάκια, λόγγας καὶ σχοινία (γούμενας) ὄνους λεγόμενα, διὰ νὰ φέρωσι μὲ αὐτὰ τὰ ἐφοκίδια (φελούκας) πλησίον τοῦ θηρίου, καὶ νὰ τὸ δέσωσιν, ἐργαλεῖα κοπτερὰ διὰ τὸ πάχος τοῦ ζώου, κακκάβας καὶ πύραυνα (φούρνους μικροῦς) ὅπου τοῦτο ἀναλύεται εἰς ἔλαιον, καὶ βαρέλια, ὅπου τὸ βάλλουσιν.

Τὰ πλοιάρια ὑπάρχουσι μακρὰ καὶ ὀξεία εἰς τὰς ἄκρας, διὰ νὰ κωπηλατῶνται εὐκόλως καὶ νὰ πλέωσι ταχύτερον.

Ἐκαστον αὐτῶν ἔχει 6 ἐπιβάτας, ἐξ ὧν ὁ μὲν διευθύνει τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ τὸν κάμακα, οἱ δὲ λοιποὶ κωπηλατοῦσιν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοιαρίων τούτων σπανίως υπερβαίνει τὰ 6 ἢ 7, ἔχουσι δὲ ὅλα σχοινία, καμάκια καὶ λόγγας.

Τὸ καμάκιον δὲν προορίζεται εἰς τὸ νὰ φονεύῃ τὸ θηρίον, ἀλλ' ὡς ἀγκιστρῶτον καὶ πολυσχιδῆς χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὸ κρατῇ ἐκίνητον, ἀφ' οὗ τὸ κεντήσῃ.

Εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς αἰγιαλοὺς τὰ πλοῖα ἔχουσι 24 ἀνθρώπους, ἐπειδὴ μένουσιν ἐκεῖ εἰς τὴν ἄγκυραν πολλοὺς μῆνας, ἀναλύοντες τὸ πάχος.

Εὐθύς ἀφ' οὗ φανῇ ἡ Φάλαινα, πολλὰ πλοιάρια κινουῦνται κατ' αὐτῆς· ἐν μάλιστα πλέει κατ' εὐθείαν, καὶ ὅταν πλησιάσῃ, ὁ ἐπιβάτης καμακίζει αὐτὴν, εἰ δυνατὸν, εἰς τὰ αὐτῆ, τὴν βράχιν, ἢ ἄλλο ἀνάλογον καὶ καίριον μέρος. Τὸ ζῶον πληγωμένον καταβυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ φεύγει μὲ πολλὴν βίαν, ἀλλὰ φέρει, τρόπον τινα, τὸ βέλος εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐπειδὴ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ παλὺ βιάζεται νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ, νέοι κάμακες ρίπτονται κατ' αὐτοῦ, τὰ πλοιάρια τὸ περικυκλοῦσι καὶ οἱ ἐπιβάται πίπτουσιν ὀρμητικοὶ μὲ τὰς λόγγας. Τέλος ἀφ' οὗ ἀδυνατίσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν αἰμορραγίαν, ἀνασρέφεται πρηνῆς ἢ πλαγίως, πλήττει πολλάκις τὴν θάλασσαν μὲ τὰ δύο κῦτῆς πτερυγία καὶ ἀπρὸνθίσκεται.

Τότε τὰ πλοιάρια τὴν φέρουσι βυμουλκούντα εἰς τὸ πλοῖον. Οἱ ναῦται ἔχοντες ὑποδήματα μὲ σιδήρᾳ ἄγκιστρα πατοῦσι εἰς τὸ μέγα καὶ ὀλισθηρὸν τῆς Φαλαίνης πτόμα, τὴν κόπτουσι μὲ μακρὰ μαχαίρια εἰς διάφορα ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδὸς τὸ πλάτος κομμάτια, ἐκβάλλουσι μάλιστα ἐπιμελῶς τὴν πιμελὴν (πάχος) ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, τὴν γλώσσαν καὶ ἄλλα τοιαῦτα μέρη. Πολλάκις τὸ κάτω χεῖλος περιέχει ὡς 2,000 πάχους λίτρας. Μετὰ ταῦτα τὸ μὲν σκελετὶν ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ πάχος ταμιεύεται εἰς μεγάλους κάδδους καὶ μεταφερόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἀγοράζεται διὰ τὸν ρωτισμὸν, τὴν βυρσοδεψίαν, τὴν σαπυνοποιάν καὶ ἄλλας πολλὰς βιομηχανικὰς χρεῖας. Ἡ δὲ λευκὴ καὶ παγεῖα ὕλη, ἥτις ἐξάγεται ἀπὸ τὰ περίχ τῶν ἐγκεφάλου χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν λαμπάδων καὶ εἰς τὴν φαρμακοποιάν.

ΦΥΤΟΛΟΓΙΑ.

Ναστοκάλαμος ἢ Μεστοκάλαμος (Βαμβοῦ.)

Τὸ ἀξιολογόν τοῦτο φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὅποιον οἱ Ἰνδοὶ ἐν μέρει τρέφονται, τεχνουργοῦσι πολλὰ οἰκιακὰ σκευῆ καὶ λαμβάνουσι τὴν πρὸς οἰκοδομὴν ἀναγκαίαν ξυλείαν, εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν τροπικῶν, δηλ. εἰς τὰ θερμώτατα περὶ τὸ μέσον τῆς γῆς κλίματα, τὰ ὅποια περιλαμβάνουσι οἱ γεωγράφοι μὲ τὸ ὄνομα *διακεκαυμένη ζώνη*. Νομίζουσι τινες ὅτι ἐνδέχεται νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅθεν ἐπιχείρησάν τινα δοκίμια τῆς καλλιέργειας αὐτοῦ οἱ Γάλλοι εἰς τὸ Ἀλγέριον. Ὡς εἶδος βαμβοῦ θεωρεῖται καὶ τὸ σιδηροξύλον λεγόμενον δένδρον, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν στερεότητα, ὡσεὶ ὁ πέλεκυς (σεκοῦρι) καταφερόμενος ἐκβάλλει πολλάκις σπινθῆρας. Καὶ ὅμως τὸ τόσο σκληρὸν ξύλον τοῦτο διακρίεται εἰς ἵνας (κλωστὰς) ἀρκετὰ λεπτὰς, τὰς ὁποίας ὑφαίνουσι. Πολλάκις μάλιστα κατασκευάζουσι μὲ αὐτὰς καὶ χαρτίον.

Ὁμοιάζει δὲ τὸ βαμβοῦ ὕψωσὸν μὲ τὸ καλάμιον, καθότι ἔχει μακρὸν στέλεχος καὶ ὀξέα (μυτερὰ) φύλλα, καὶ πολλὰ γόνυα (κόμβους) ὅθεν γενικῶς οἱ βοτανικοὶ τὸ βάλλουσι εἰς τὴν τὰ ἐν τῶν σιτηρῶν φυτῶν. Ἡ ὅλη μορφή (port) τοῦ φυτοῦ τούτου παριστάνεται εἰς τὴν ἐπισυναπτομένην εἰκόνα.

Εὐρίσκονται δὲ πολλὰ εἶδη βαμβοῦ. Τὸ *Σαμμάτι* γίνεται ὑψηλότερον παρὰ τὰ ἄλλα ὅλα· ἐπειδὴ ἀναβαίνει ὡς 100 πόδας, καὶ ἔχει 18 δακτυλῶν εἰς τὴν βάσιν διάμετρον· ἀλλὰ κυρίως το

Arborealis Tetrás III.

BAMBOY.

ξύλου τὸ πῆγος δὲν υπερβαίνει ἓνα δάκτυλον· τὸ δὲ ἐπίλοιπον διάστημα μένει κενόν (κρύφιον) καὶ ἀκολούθως δύναται νὰ χρησιμεύῃ εἰς κατασκευὴν ὑδριῶν (κουβάδων) καὶ ἄλλων τοιούτων ἀγγείων. Ἐνίοτε μάλιστα οἱ ἀδρότατοι (γονδροὶ) στέλεχοι ἢ μᾶλλον καυλοὶ χρησιμεύουσι καὶ ὡς σκάφη (βάρκες).

Τὸ Ἰλίθ ὑψύται ὡς 70 πόδας· ἔχει δὲ τὰς αὐτὰς χρήσεις καὶ φύεται εἰς τοὺς εὐφρόους καὶ ὑγροὺς τόπους.

Τὸ Τερὲν ἢ Τελέν, ἔχει μόνον 50 ποδῶν μῆκος· χρησιμεύει δὲ ἐξαιρέτως χωριζόμενον εἰς σανίδια, ἢ πέταυρα, καὶ δοκοὺς (καδρόνια). Τὰ τρυφερὰ αὐτοῦ βλασάκια τρώγονται ὀρεκτικῶς ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρεπιδήμους Εὐρωπαίους εἴτε ὡμὰ ὡς σπαράγγια, εἴτε ἀρτυμένα ὡς κάππαρις με ὄξυδιον.

Τὸ Ὀμπέλ, ἂν καὶ μικρότερον, δίδει πλειότερας ὠφελείας εἰς τὴν οἰκονομίαν, τὰς τέχνας καὶ τὴν γεωργίαν, ἐπειδὴ κατασκευάζουσιν ἀπ' αὐτὸ κλίμακας (σκάλας) μοσχλοὺς, καὶ κραββάτια.

Τὸ Τζό, δίδει εἰς τοὺς Κινέζους τὴν ὕλην τοῦ χαρτίου, τὸ ὅποιον προκρίνουσιν οἱ ζωγράφοι παρὰ τὰ ἄλλα.

Τὸ Τέβα, ὡς ἀκανθώδες καὶ πυκνόν, περιφράττει τοὺς κήπους ὡς αἰμασιὰ (ἀγκυλωτὴς φράκτης).

Τὰ ἀξιολογώτερα φασόδια τῶν Εὐρωπαίων γίνονται ἀπὸ κλαδία τοῦ βαμβοῦ.

Μελία (Μέλεγος.)

Τὸ μάννα ἢ ἀερόμελι, τὸ ὅποιον μεταχειρίζομεθα ὡς ἰατρικὸν ἐκβαίνει ἀπὸ εἶδος μελίας (fraxinus ornus) εὕρισκομένης εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Καλαβρίαν, ἀπαρλλάκτως καθὼς στάζει ἀπὸ τὴν πευκνῆ ἢ ῥητίνῃ· τὸ δένδρον τοῦτο σπανίως ὑψύται ὑπὲρ τοὺς 20 ἢ 25 πόδας· ὁμοιάζει πολὺ τὴν πετελίαν (φτελιάν). Παρετήρησαν δὲ δύο μέλισσες διαφορίτητας αὐτοῦ, τῶν ὑποίων ἢ μὲν ἔχει τὰ φύλλα ὡς τῆς Περσικῆς μηλέας (ροδακινιάς) μακρὰ καὶ ἴσα, ἢ δε ὡς τὰ τῆς ῥοδῆς (τριανταφυλλιάς).

Ἀναβλάσκει δὲ ἐξαιρέτως τὸ μάννα, πρῶτον μὲν ὡς διαφανὲς ὕδωρ, ἔπειτα δὲ πηκτὸν κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου· ὅθεν τότε χαράττουσι τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου κατὰ δύο δακτύλους ἀπὸ τὴν ῥίζαν ὡς τὰ κλαδία, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἐνταῦθα παριστανομένην εἰκόνα. Ἡ βροχὴ καταπαύει τὴν κυκλοφορίαν τῆς ἰαματικῆς αὐτῆς ἰκμάδος.

Καθαρισμός του θολεροῦ καὶ ἐλώδους ὕδατος.

Ἡ ἡρεμία ὀλίγον συμβάλλει εἰς τὸ νὰ καταστησῆ διαυγῆ τὰ θολερά καὶ ἐλώδη ὕδατα. Ὄταν μάλιστα τύχῃσιν εἰς αὐτὰ οργανικαὶ οὐσίαι δηλ. ζῶων ἢ γόρτων μύρια, ἀκολουθεῖ μετὰ τινα χρόνον κρυφία ἀνάξεις, τὸ ὕδωρ διαφθείρεται ἔτι μᾶλλον, καὶ ὁ περιεχόμενος εἰς αὐτὸ ὀξυγόνος ἀήρ ἐκλείπει διόλου, ἐπειδὴ χρησιμεύει εἰς νέον προϊόντων σύνθεσιν.

Εἰς πολλὰ ὑδροκαθαρτήρια καταστήματα τῶν Παρισίων μετεχειρίσθησάν τινα ἄλατα, οἷον τὴν στυπτηρίαν, ἣτις κατακαθίζει τὰς ἑτερογενεῖς ὕλας, ὅσαι μολυνουσι τὸ ὕδωρ. Εἰς ἑκάτον λίτρας ὑγροῦ ἀρκοῦσιν ἴσως πέντε μόνον δραχμ. τοῦ εἰρημένου ἄλατος, ὡς δὲν συγχωρεῖται νὰ φοβηθῶμεν οὔτε νὰ ὑποπτεῦσωμεν κάμμιναν βλάβην.

Ἀλλὰ πολλὴ συνηθέστερον καθαρίζεται τὸ θολερὸν ὕδωρ βαλλόμενον εἰς δοχεῖα μεγάλου ἀποπυρίτιν ἢ τιτανώδη λίθου, ὅστις ἐμποδίζει τὰ ξένα μέρη, ἀφίνει νὰ τρέχῃ κατ' ὀλίγον τὸ ὕδωρ.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ὑδροκαθαρτήρια αὐτὰ πέτραι δὲν εὐρίσκονται εὐθηναι, δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναπληρώσωμεν βαλλόντες ἀλλεπαλλήλους τρεῖς καὶ τέσσαρας στοιβάδας ἄμμου καὶ ἀνθρακος κοπανισμένου εἰς διάφορον λεπτότητα.

Μεταχειρίζονται δὲ προσέτι καὶ ψιλοὺς σπόγγους, τοὺς ὁποῖους διαπερᾶ βραδέως τὸ ὕδωρ.

Ὄταν τὰ διάφορα ταῦτα ὑδροκαθαρτήρια σώματα γεμισθῶσιν ἀκαθαρσίας, ἀνάγκη νὰ πλύνονται πολλάκις.

Ὁ κοπανισμένος ἀνθραξ̄ ἐκτὸς τῆς μηχανικῆς, οὕτως εἰπεῖν, αὐτοῦ ἰδιότητος εἰς τὸν ἐμποδισμόν τῶν ἑτερογενῶν μορίων, ἀπρὸς ῥοφᾶ σκεδὸν χημικῶς τοὺς ἀέρας, ὥστε ἐλευθερούμενον τὸ ὕδωρ ἀπ' αὐτοῦ, ἂν ἦσαν δυσώδεις, γίνεται ποτιμύτατον, καὶ χωρὶς ὁσμῆν τινα δυσάρεστον. Ὁ Λουβίτσα χημικὸς Ῥώσος μαθητευὼν ἤδη εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ Γκελουσάκ καὶ Τενάρ πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν πολυτίμον καὶ βιωφελεστάτην ταύτην ἰδιότητα τοῦ ἀνθρακος. Ὄθεν ὁ Περύφημος Βερβολέ, χημικὸς καὶ αὐτὸς Γάλλος, συμβούλευε νὰ καίωσι τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς σανίδος τῶν ὑδροφόρων κἀδδων (βαρελιῶν) εἰς τὰ πλοῖα, ὅπου μάλιστα τὸ ὕδωρ βρωμᾶ ὅταν μείνῃ πολλοὺς μῆνας, καθὼς συμβαίνει εἰς τοὺς μακροὺς καὶ πολυχρονίους διάπλους (ταξίδια). Ἡ ἀκαθαρμία τῶν ἐπισημῶν τοῦ Παρισίου διώρισε πειράματα πρὸς πείσωσιν τῆς καθαρι-

στικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρακος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἤδη βρωμερώτατον ὕδωρ διερχόμενον δι' ἀνθρακος κοπανισμένου ἐφαίνεται μὲν διαυγές καὶ ἄνοσμον, ἀλλ' ἂν ἔμενε πολὺν χρόνον, ἀνελάμβανε πάλιν τινὰ δυσωδίαν, τὴν ὁποίαν νέος καθαρισμὸς ἐξάλειψε.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καθαρίζονται τὰ ποτάμια ὕδατα τῆς πόλεως τῶν Παρισίων εἰς μεγάλα κατστήματα. Διὰ μερικωτέρας ὁμως χρήσεις τὸ ἀγγεῖον δύναται νὰ ἔγῃ σχῆμα ὁποιοῦδήποτε, καὶ ἡ ὕλη ὑπάρχει ἀδιάφορος. Πέντε ἢ ἕξ δακτύλους ἀνωτέρω τοῦ πυθμένου (πάτου) εὐρίσκεται διάφραγμα μεταλλικὸν ἢ κεράμιον γεμάτον ἀπὸ μικρᾶς τρύπας ὡς τρυπητὴρ καὶ ἐφαρμοσμένον ἀκριεῶς εἰς τὰ πλάγια τοῦ δοχείου. ὑποκάτωθεν δὲ τοῦ διαφράγματος βάλεται σρόφιγξ ἢ ἄρσούδρα (κανοῦλα) διὰ νὰ ἐξαντλωθῇ τὸ ὕδωρ. Μικρὸς σίφων 5 ὡς 6 γραμμῶν καταβαίνει ὡς ἐκεῖ καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν εἰσοδὸν ἢ ἐξοδὸν τοῦ ἀέρος. Ἐπάνωθεν δὲ τοῦ διαφράγματος βάλουσι μάλλινον ὕφασμα, καὶ εἰς αὐτὸ ψιλὴν ἄμμον καὶ ἔπειτα ἀνθρακα κοπανισμένον, τὸν ὁποῖον πατοῦσι κατὰ διὰ νὰ κατασταθῆ πυκνότερος, ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ ἐμποδίζεται ἐκεῖ πλείοντερον. Μετὰ ταῦτα πάλιν νέον ἄμμον καὶ ἀνωτέρω πάλιν ἄλλον ἀνθρακα κτλ. Τὸ δὲ σκέπασμα τοῦ δοχείου ἔχει τρεῖς ἢ τέσσαρας δακτυλοδιαμέτρους τρύπας, ὑποκάτωθεν τῶν ὁποίων διατίθενται μικρὰ σπογγάρια· δεύτερος δὲ σίφων ὑψοῦται καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ περιεχομένου ἀέρος, ἐφ' ὅσον χύνεται νέον ὕδωρ.

Λαμπάδες.

Ἐκτὸς τῆς κητίνης εἴτε τοῦ λευκώματος τῆς φαλαίνης, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρομεν εἰς τὸν προηγούμενον κηριθμόν, μεταχειρίζονται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ αὐτὴν τὴν συνήθη εἰς ἡμᾶς πιμελὴν (πάχος) διὰ νὰ κατασκευάσωσι λαμπάδας, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἔχουσι κάμμιναν ὁσμὴν ἀλείμματος καὶ ἰσοφαρίζουσι μὲ τὰς κηροχύτους.

Ἡ πιμελὴ, καθὼς ἀπέδειξεν ἐνδοξὸς χημικὸς Γάλλ. ὁ Chevreuil συντίθεται τρόπον τινα φυσικῶς ἀπὸ δύο μέρη, τὸ μὲν ἐλαιώδες καὶ βουστῖν, τὸ δὲ στερεόν, μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται αἱ εἰρημένα λαμπάδες. Διὰ νὰ χωρίσωσι τὴν ὕλην ταύτην, πολλοὶ λαμπάδοποιοὶ τῆς Γαλλίας ἐκθλίβουσιν εἰς δυνατοὺς σάκους μαλλίνους τὸ στεῖαρ ἢ κοινῶς ἀλείμμα, ἐν ᾧ ἤδη ὑπάρχει ἔτοιμον νὰ πήξῃ, ἀφ' οὗ τὸ καταβίβασωσιν ἀπὸ τὸ πῦρ. Τότε ἡ μὲν ἐλαϊνὴ

(τὸ ἐλαιῶδες μέρος) διαπερῶσα τοῦ πύρου τῶν σάκκων κατασκευάζει, ἢ δὲ στεαρινὴ μένει μετὰ πολλὰς τοιαῦτα, ἐκλύψεις ὡς σῶμα λευκόν, διαφανές, κοκκιωτὸν καὶ κλυσαλλῶδες διὰ μικροσκοπίου βλεπόμενον· δὲν ἔχει λιπαρὴν ἀρῆν, καὶ ἀναδίδει φῶς λαμπρότατον. Διὰ τὴν ὁμοιάζην δὲ ἐσωτερικῶς μετὰ τὸ κηρίον, ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρεσκευασμένη στεαρινὴ, ἀναλύουσι μετὰ ὀλίγον ὕδωρ καὶ ὀλίγας δραχμὰς νιτρικοῦ ὀξέος, τὸ ὅποιον στερεοποιεῖ καὶ τὴν ἐναπολειφθεῖσαν ἐλαϊνὴν. Ἄν μετὰ ταῦτα προστεθῇ ὀλίγον τι κηρίον, ἢ στεαρινὴ δὲν ὑπάρχει πλέον τόσον εὐθραυστος. Τότε χύνεται εἰς λαμπάδας αἱ ὅποιαι πωλοῦνται εἰς τοὺς Παρισίους ὡς 2 φράγκα ἢ λίτρα. Συνίσταται δὲ ἡ ἐλαϊνὴ 1/4 σχεδὸν μέρος τοῦ στέατος.

Ἀδιάρρογα ἱμάτια.

Εἰς τὴν Εὐρώπην κατασκευάζονται πολλὰ ὑφάσματα ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἰδοὺ ὁ τρόπος. Ἀνάκλισον ἐλαστικὸν κύμμι, ἢ καουτσούκιον εἰς τὸ ἐμπυρευματικὸν ἔλαιον τῶν λιθανθράκων, καὶ χρίσαι μετὰ πτερόν βρεγμένον εἰς τὸ μίγμα τοῦτο ἐν μέρος τοῦ ὑφάσματος, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἀλλεπαλλήλως. Ἐπειτα στέπασαι αὐτὸ μετὰ ἄλλο ὅμοιον ὑφάσμα, καὶ πέρασον ἔπειτα τὸ ὅλον μετὰ τὸ δύο κυλίνδρων διὰ τὴν ἐνωθῶσιν ἐντελῶς.

Τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα χρησιμεύουσιν ὡς μανδύαι, εἰς κνηγετικά φορέματα, σκιάδια, ἀντιβρόγια κτλ.

Παμβάκιον.

260 ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα παμβακίου γίνονται καθ' ὅλον τὸν γνῶσιν κόσμον, δηλ. εἰς τὰς ἠμοσπίνδους τῆς Ἀμερικῆς ἐπερχόμας 125, εἰς τὴν Ἰνδίαν 30, εἰς τὴν Βρασιλίαν 12, εἰς τὰς Γαλλικὰς ἀποικίας Βουρβῶν κτλ. 3, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ὅλην τὴν Τουρκίαν 10.

Ἡ δὲ γρήσις διαμερίζεται οὕτως·

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν	150
Εἰς τὴν Γαλλίαν	40
Εἰς τὰς ἠμοσπίνδους ἐπαρχίας	18
Εἰς τὴν Ἀσίαν	15
Εἰς τὴν Σαξωνίαν, Ἑλβετίαν, Προυσσίαν καὶ Βελγικὴν.	37

Ἐνταῦθα βλέπομεν πόσον ἡ Ἀγγλία ὑπερβαίνει κατὰ τὴν βιομηχανίαν τοὺς ἄλλους τύπους.

ΒΟΤΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.

Τέϊ.

Ὅλοι σχεδὸν συνειθίζουσι νὰ πίνωσι τὸ διάβρεγμα τοῦ φυτοῦ τούτου καὶ μάλιστα κατὰ τὸν πλησιάζοντα ἤδη χειμῶνα, ἀλλ' ὀλίγοι γνωρίζουσι πῶθεν ἔρχεται ἢ τοῦλάχιστον πῶς καλλιεργεῖται.

Ὁ θάμνος, ὅστις γεννᾷ τὰ φύλλα τοῦ τέϊ, εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν Κίναν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν. Αἰθαλλῆς πάντοτε, καθὼς ἢ μύρτος, μετὰ τὴν ὅποιαν ὀπωσῶν ὁμοιάζει, ὑψοῦται ὡς 3 καὶ 6 πύδας, ἀρέσκειται δὲ εἰς τὰς κοιλάδας καὶ τῶν ποταμῶν τὰς ὄχθας, καὶ δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸν πολλὴν καύσωνα τοῦ Καντόν, οὔτε ἀπὸ τὸν δριμύνην χειμῶνα τοῦ Πεκέν. Ἀλλὰ τὸ ἄριστον εἶδος τοῦ τέϊ γίνεται εἰς τοὺς εὐκράτους τόπους, τὸ δὲ ἐρχόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην ἀγοράζεται σχεδὸν ὅλον εἰς τὸ Καντόν.

Τὸ φυτὸν τοῦτο σπείρεται κατὰ στοῦγον εἰς τρύπας, ὅπου ῥίπτουσιν ὡς 6 καὶ 12 σπύρους, ποτίζεται δὲ ἐπιμελῶς, καὶ βοτανολοεῖται καρποφορεῖ δὲ κατὰ τριετίαν. Ἄρ' οὐ ὁμοίως φθάσῃ τὸ ἔβδομον ἔτος, τὰ φύλλα αὐτοῦ σκληρύνονται, ὅθεν τὸ κόπτουσιν ὡς τὸ στέλεχος καὶ τὸ ἀκόλουθον θέρος ἐκ νέου σκεπᾶται ἀπὸ τρυφερὰ φύλλα.

Ἡ συναγωγὴ τῶν φύλλων τούτων γίνεται μετὰ ἄκραν καθαριότητα τῶν χειρῶν. Ὅταν μάλιστα τύχωσι τῶν ἀρίστων εἰδῶν, μίλις τολμᾷ ν' ἀναπνεύσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς αὐτά. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει βουνὸν ὅπου εὐδοκίμεῖ κατ' ἐξοχὴν τὸ τέϊ, ὅθεν ἀποταμιεύεται διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Φυλάττεται δὲ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος παράδεισος μετὰ πολλὴν ἀυστηρότητα, καὶ πρὶν οἱ διωρισμένοι ἄνθρωποι ἀρχίσωσι νὰ συναγῶσι τὰ φύλλα λούονται πολλάκις τῆς ἡμέρας καὶ φοροῦσι λεπτοῦφεις χειρίδας (γάντια). Γίνονται δὲ εἰς τὸ θέρος, τρεῖς καὶ τέσσαρες συναγωγαὶ τῶν φύλλων· τὸ ἀρωματικώτατον ὅμως συναγεται περὶ ἀρχὰς Μαρτίου· τὸ δὲ κοινὸν τέϊ προέρχεται ἀπὸ τὴν δ' συναγωγὴν.

Ἄφ' οὗ συναχθῆ ἔξαπλοῦται εἰς μεγάλη ξύλα καὶ ἠλιάζεται διὰ τὴν ξηρανθῆ. Ἀλλὰ τὸ καλὸν ἐκτίθεται εἰς πεπυρωμένους καὶ λαμπρὰς σιδήρου πλάκας, ἔπειτα τυλίσσεται φύλλον πρὸς φύλλον, καὶ παραδίδεται εἰς τοὺς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι ἐκ νέου τὸ ξηραίνουσιν.

Οἱ Κινέζοι πίνουσι τρεῖς καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας τέϊ, ἀλλὰ χωρὶς γάλα καὶ σάκχαρ, ἐκφέρουσι δὲ οἱ Ἄγγλοι σχεδὸν 26 ὡς 28 ἑκατομμύρια λίτρων κατ' ἔτος.

Περὶ ἑλαιίας.

Ἡ ἑλαία εἶναι ἀπὸ τὰ κερδαλαιότερα δένδρα παντοῦ ὅπου τὸ κλίμα συγχωρεῖ τὴν καλλιέργειάν της, διότι ζῆ πολλοῦ χρόνου καὶ προάγει καρπὸν πολύχρηστον καὶ πολύτιμον. Ἡ Ἑλλάς ἔχει πολλὰς μυριάδας κοτίνων, αἱ ὅποια εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ παρημελημένην κατάστασιν των δὲν φέρουν κἀνὲν ὄφελος οὔτε εἰς τοῦ ἰδιώ-
 τας, οὔτε εἰς τὸ δημόσιον. Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ἡμέρου ἑλαιῶνας ἀρκετοῦ, καὶ ἐκτεταμένου, ἔχομεν καὶ ἔλαιον προάγει οὐκ ὀλίγον ὁ τόπος μας· ἀλλ' ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ εἶναι παρημελημένη καὶ ἐπομένως μεταφερόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην πωλεῖται εἰς παρακατινὰ τιμὰς· διότι ἔχοντες ἐκλεκτὰ ἑλκία διὰ φῶτισμα διὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὴν μαγειρικὴν, οἱ Εὐρωπαῖοι τὸ ἐδικὴν μας δὲν τὸ μεταχειρίζονται εἰμὴ διὰ τὴν σαπυνοπηγίαν καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἐργοστάσια. Ἄν αἱ ἀγριοελαῖαι μας διὰ τῆς ἐγκεντρίσεως καὶ τῆς καλλιεργείας ἐξημερόνοντο καὶ ἂν τὰ ἑλαιά μας κατεσκευάζοντο μὲ περισσοτέραν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, ὅποιαν αὐξήσιν δὲν ἤθελκν λάβεи τὰ εἰσοδήματά μας! Πόσα στοιχεῖα πλούτου καὶ εὐπορίας δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα! Πόσους θησαυροὺς ἐμπεριέχει τὸ ἔδαφος μας! Ἡ στέρησις τῶν πρακτικῶν γνώσεων καὶ ἡ ἔλλειψις χρηματικῶν μέσων τὰ ἐφύλαττον μέχρι τοῦδε κεκρυμμένα καὶ ἀκαλλιέργητα· αἱ δυσκολίαι αὐταὶ βαθυηδὺν ἐκλείπουσιν ἅς πασχίσωμεν νὰ ὠφεληθῶμεν (*).

Ἡ ἑλαία εἰς τὸ κλίμα μας δὲν φοβεῖται οὔτε τὸ πάχος οὔτε τοὺς καύσινας. Οἱ ψυχροὶ ὅμως ἀνεμοὶ καὶ αἱ δυνατὰ βρογαὶ τὴν βλάπτουσιν ἐνίοτε, ὅταν συμβαίνουσιν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀνθί-

(* Ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἡ πατρίς τῆς ἑλαίας, λέγει ἡ μυθολογία. - Ἡ γῆ τῆν ἀκεπασμένη ἀρχαίωθεν μὲ ὕδατα καὶ πρῶτον ἀνεφάνησαν αἱ Ἀθῆναι. Ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀρέσσαντες ἀμφοτέρω τὸν τόπον ἐφιλονεικοῦσαν ποῖος ἀπὸ τοῦς δύο νὰ κτίσῃ εἰς αὐτὸν πόλιν ἐν ὀνόματι του. Ὁ Ζεὺς θέλων νὰ διαλύσῃ τὴν φιλονεικίαν ἀπεφάσισεν ὅτι ὅστις τῶν δύο θεῶν δώσῃ καλῆτερον κτήμα εἰς τὴν πόλιν, ἐκεῖνος νὰ τὴν ἔχη. Ὁ Ποσειδῶν τὴν ἐσπίλισε μὲ λιμένας καὶ νεώρια. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνδύσκειν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἑλαίαν εὐθαλή καὶ εὐκαρπὸν. Οἱοὶ εἰ θεοὶ ἤρεσαν τὸ δένδρον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνίκησε καὶ ἔδωσε τὸ ὄνομα της εἰς τὴν ἀνεγερθεῖσαν παρ' αὐτῆς πόλιν. - Ὁ μῦθος ἡδύνη, ὅταν πρὸ πάντων συνδέεται μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου ὅπου ζῆ ὁ ἄνθρωπος.

ματος. Ἐκ τούτου πολλάκις ἀφανίζεται ὁλόκληρος ἡ καρποφορία τοῦ χρόνου. Ὅσοι ἑλαιῶνες εὐρίσκονται ὅπισθεν βουνῶν, τὰ ὅποια τοῖς προφυλάττουν ἀπὸ τοὺς βορεινοὺς ἀνέμους ὑποφέρουν ὀλιγώτερον.

Τὸ δένδρον τοῦτο εὐδοκιμεῖ εἰς κάθε σχεδὸν εἶδος γῆς, ἐξαιρουμένων τῶν πολλῶν ὑγρῶν. Τὰ λεπτόγεια, τὰ ἀσβεστώδη καὶ τὰ μειγμένα μὲ μικρὰ λιθάρια ἑδάφη, καθὼς τὸ τῆς Ἀττικῆς, ἀρέσκουν εἰς τὴν ἑλαίαν, διότι διατηροῦν τὴν ὑγρασίαν καὶ τὴν θερμότητα. « Ἡ σπιλὰς καὶ ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος, εἶπεν ὁ Θεόφραστος, ἱκανὰ γὰρ ἔχει καὶ πνεῦμα πολὺ· δεῖται γὰρ ἀμφοῖν. »

Εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλίαν δὲν ἀφίνουσι τὰς ἑλαίας νὰ ὑψωθοῦν πολλῶν, παρατηρήσαντες ὅτι ὁ καρπὸς των ὠριμάζει ταχύτερα καὶ καλῆτερα ὅταν εἶναι πλησιέστερος εἰς τὴν γῆν, διότι ὠφελεῖται ἀπὸ τῆς ἀναθυμιάσεως καὶ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ἡλίου. Αἱ μικρόσωμοι ἑλαῖαι δὲν ὑπέκεινται πρὸς τοὺς εἰς τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους, οἱ ὅποιοι πολλάκις κρημνίζουν τὰς ὑψηλοφύεις· ἔχουν δὲ καὶ τὸ προτέρημα νὰ συνάξωνται, ὡς γαμήλαι, εὐκολώτερα.

Ἡ ἑλαία πληθύνεται ἅ. διὰ τῶν παραφυάδων, τὰς ὁποίας εὐκάλ-
 λοντες ὁμοῦ μὲ τὰς θηλὰς αὐτῶν τὰς φυτεύουσι· β'. διὰ τῶν ἀρπῆ-
 κων, τοὺς ὁποίους φυτεύουσι ὀριζοντείως, ποτίζουσι καὶ περιποιου-
 νται· ἐξ αὐτῶν βλαστάνουσι νέα φυτὰ, τὰ ὅποια ἀφοῦ γίνουσι δύο
 χρόνων κόπτον ὁμοῦ μὲ ὀλίγον ξύλον καὶ φυτεύουσιν εἰς τὸν τόπον
 των γ'. διὰ τῶν πύρηνων, οἱ ὅποιοι ἀργόβλαστάνουσι μὲν, ἀλλὰ
 δίδουσι δένδρα πολυζῆζα καὶ στροφιγγώδη, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία
 εἶναι ἐπομένως ἀσφαλέςτερα.

Εἰς τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκονται ἀγρίαι ἑλαῖαι ἀρκεταὶ, εἶναι προτιμώτερον νὰ μεταφυτεύσῃ τινὰς τριῶν ἢ τεσσάρων χρόνων δένδρα καὶ μετὰ 1 ἢ 2 χρόνους νὰ τὰ ἐγκεντρίξῃ· ὅσαι προέρχονται ἀπὸ καταβολάδας ἡμέρων δένδρων δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἐγκεντρίσεως.

Ἡ ἐγκέντρισις τῶν μὲν νέων δένδρων γίνεται εἰς τὸν κορμὸν, τῶν δὲ μεγάλων εἰς τοὺς νέους κλώνους, τοὺς ὁποίους ἀναδίδει τὸ δένδρον ἀφοῦ τὸ ἀποκεφαλίσῃ· ἐγκεντρίζεις ὅταν ὁ γυμὸς εἶναι εἰς κίνησιν διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ σηκωθῇ ὁ φλοιὸς καὶ ὅταν εὐρίσκῃς συγχρόνως ὀφθαλμοὺς, ὅηλ. κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸν Ἰουλίον.

Αἱ ἑλαῖαι πρέπει νὰ φυτεύωνται τὸν χειμῶνα εἰς μεγάλους λάκ-
 κους ἀνοιγμένους προηγουμένως, νὰ κόπτονται εἰς ὕψος οὐο πη-

γών, όπου πρέπει να σχηματίζεται ή κεραλή. Καθαρίζουν δε τὸ δένδρον ἀπὸ τῶν παρὰ τὸν κορμὸν φυομένους κλώνους

Τὰ δένδρα πρέπει νὰ φυτεύωνται εἰς εὐθείας γραμμὰς καὶ νὰ ἀφίεται ἐξ γαλλομέτρων ἀπέστασις μεταξύ αὐτῶν· ἡ εὐθυγραμμία ἡδύνη τὴν ὄρασιν καὶ εὐκολύνει τὴν ἄρωσιν.

Τινὰ δένδρα μεταφυτεύμενα δὲν δείχνουν σημεῖον βλαστήσεως τὸν πρῶτον χρόνον· ἀλλὰ δὲν πρέπει τις ν' ἀπελπίζεται. Πολλὰ βλαστάνουν τὸ ἐργόμενον φθινόπωρον ἢ καὶ τὸν δευτερον χρόνον.

Αἱ μεγάλαι ἐλαίαι πρέπει νὰ κλαδεύονται κατ' ἔτος, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ πᾶσαν διετίαν· νὰ κόπτονται οἱ ξηροὶ καὶ οἱ λαίμαργοι κλώνοι καὶ ὅσοι εὐγαίνωσιν εἰς τὸ κέντρον καὶ οἱ πολλὰ ὑψηλοὶ, καὶ οἱ ὀριζοντεῖως ἐκτεινόμενοι, διὰ νὰ λαμβάνη καλὴν μορφήν τὸ δένδρον, νὰ διαδίδεται ὁ γυμῶς ἐπίσης εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ νὰ μὴ τρέφῃ ἐπὶ ματαίῳ τοὺς ἀκάρπους καὶ περιττοὺς.

Τὰ ἐλαιόδενδρα πρέπει νὰ γυροῦνται τὸ καλοκαίρι, δηλ. νὰ συσσωρεύεται τὸ γῶμα τριγύρω τῆς ρίζης διὰ νὰ τὴν κρατῇ ὀροσερὴν καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες καίουν τὰς ἐπιπολαίας ρίζας τοῦ δένδρου τούτου. Τὸν χειμῶνα ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ φιαλοῦνται, δηλ. ν' ἀνοίγεται τριγύρω τῆς ρίζης λάκκος διὰ νὰ κρατῇ τὰ ὄμβρια ὕδατα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ποτίζουν τὰς ἐλαίας, ἂν καὶ τοῦτο δὲν συνειθίζεται εἰς τὴν Εὐρώπην· εἰς τὸ καυσικὸν κλίμα μας τὸ νερὸν τὰς ὠφελεῖ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ποτίζωνται εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀνθίσματος· διότι τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ ἐπιφέρει ἀνθοβολίαν εἰς τὸ δένδρον.

Τινὲς συνειθίζουν νὰ καλλιεργοῦν τοὺς ἐλαιῶνάς των τὸν χειμῶνα ἢ τὴν ἀνοιξιν, ἢ ἐργασία αὕτη τοὺς ὠφελεῖ πολὺ, μάλιστα ὅταν γίνεται μετ' ἐτελοποιημένα ἄροτρα.

Τὸ σπάρσιμον τῶν δημητριακῶν καὶ ἄλλων φυτῶν πρέπει νὰ τὸ ἀπορευγῇ τινὰς εἰς τοὺς ἐλαιῶνας καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς πυκνοὺς καὶ εἰς ἐκείνους, ὅσοι οὔτε ποτίζονται οὔτε κοπρίζονται, διότι τότε τὰ δευτέρα αὐτὰ προϊόντα ἐξαντλοῦν τὴν γονιμότητα τῆς γῆς καὶ ὑποφέρει ἐκ τούτου ὄχι ὀλίγον ἢ καρποφορία τῶν δεικνῶν, καθὼς τὰ λέγουσιν εἰς τὴν Ἀπτικὴν.

Ὁ λαῖον, ὅστις κλαδεύεται μετ' ἐτέχνην, γυροῦται, καὶ φιαλοῦται τακτικῶς, ὀργώνεται, ποτίζεται καὶ κοπρίζεται ἐνίοτε, δίδει πλουσίους καρπούς, αὐξάνουν κάθε χρόνον τὰ εἰσοδήματά του καὶ παρατείνεται ἢ διάρκειά του.

Εἰς τὸ πρόσχεές φύλλον θέλωμεν ἐπιλήθει περι κατασκευῆς ἐλαίου.

Ἀλωνιστικὴ μηχανή.

Τὸ ἐπισυναπτόμενον σχέδιον ἀλωνιστικῆς μηχανῆς παραδεχθεῖσης εἰς τὰ πλείωτερα μέρη τῆς Ἰταλίας ἐστάλη παρὰ τοῦ Ἰταλοῦ Κυρ. Ἰωσήφ. Ἰουγελέτου εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματ. τῆς Ἐπικρατείας ἡμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς. Ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν δέτεξε νὰ κατασκευασθῇ κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο μία ἀλωνιστικὴ μηχανή, ἣτις ἐδοκιμάσθη ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν καὶ ἐπέτυχε κάλλιστα. Ἡ μηχανὴ αὕτη, ἀξία τῆς προσοχῆς τῶν γεωργούντων, εὐρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν παρὰ τῆ Γραμματείας τῶν Ἐσωτερικῶν.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

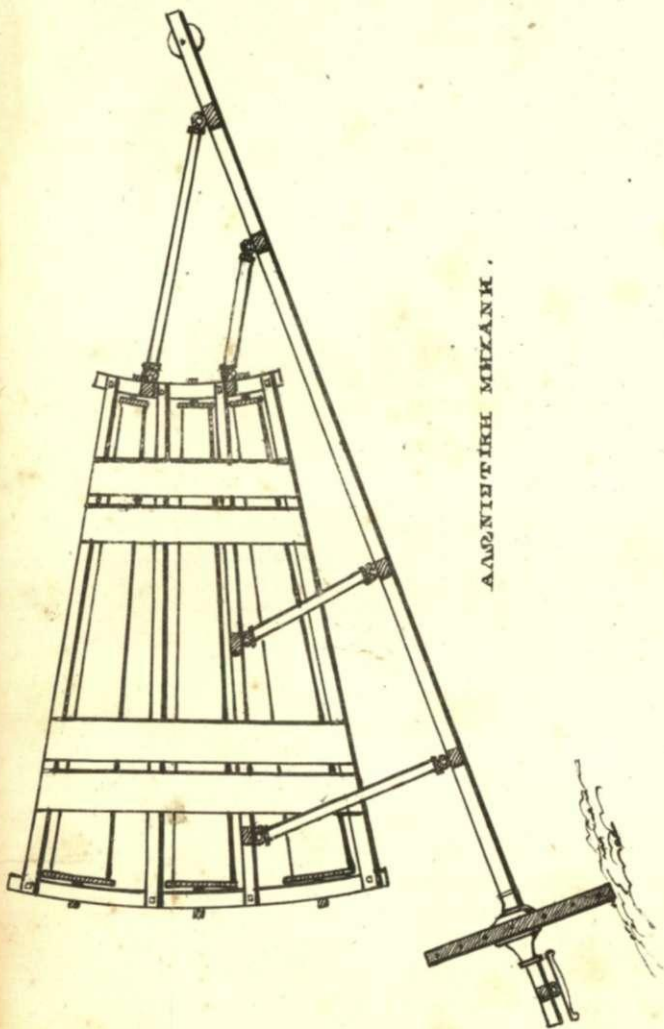
Διατήρησις τῶν ἐθωδιῶν καὶ κυρίως τῶν αὐγῶν.

Ὁ ἀήρ εἶναι ἡ κυριώδης αἰτία τῆς σήψεως καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν ζωτικῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν. Τὸ κρέας, τὸ γάλα, τὰ νοπὰ ὀψάρια, τὰ αὐγά κτλ. ἢμποροῦν νὰ διατηρηθῶν ἀρκετὸν καιρὸν ἂν τὰ κλείσῃ εἰς ἀγγεῖον στεγανῶς, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνάφειαν τοῦ ἀέρος. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἐντελὲς κλείσιμον εἶναι δύσκολον, διότι ὁ ἀήρ εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν παραμικρὰν τρύπαν. Πρέπει νὰ ἔγῃ τινὰς ἀγγεῖα ἐπίτηδες δι' αὐτὸ κατασκευασμένα. Οἱ πλείοντες εἰς μακρινὰς θαλασσοπορίας ἔχουν σκευὴ κλείοντα ἐντελῶς, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων διὰ πνευματικῆς ἀντλίας ἐξάγουσιν τὸν μένοντα εἰς αὐτὰ ἀέρα, καὶ οὕτω φυλάττουσι πολὺν καιρὸν νοπὰ τὸ γάλα, τοὺς ἰχθεῖς καὶ ἄλλα ἐθώδια.

Ἰπάρχουν καὶ ἄλλα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμποδίζεται ἡ σήψις καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῶν βρωμάτων. Τὸ κρέας, τὰς ὀρνίθας καὶ τὰ ὀψάρια κρατοῦν 3, 4 καὶ 5 ἡμέρας παραγεμίζοντες καὶ σκεπάζοντες αὐτὰ μὲ κάρβουνα κοπανισμένα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἐμποδίζουν τὴν συνάφειαν τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ ἀπορροφῶν διὰ τῶν πόρων τῶν τὰς μικρὰς ἀναθυμιάσεις ὅσαι ἢμποροῦν νὰ γεννηθῶν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς σήψεως, ἣτις δὲν τὰ κατασταίνει ἀκόμη ἄχρηστα.

Τὰ αὐγά φυλάττονται εἰς στάκτην, εἰς ἄμμον, εἰς προνίδια στεγνά, εἰς λεπτότατα ἄχυρα, ἀλλ' ὄχι τόσον καλὰ καθὼς μὲ τὸν ἐκίλουθον τρόπον.

Ἀναλύουσιν εἰς νερὸν ἀραβικὸν γόμι, εἰς τὸ ὁποῖον βουτοῦν τὰ αὐγά, τὰ ἀφίνουσιν νὰ στεγνώσουν, τὰ πασίζουσιν μὲ λεπτὴν κόνιν

καρβόνου και τὰ βάλλουν εις καλοκλεισμένα ἀγγεία. Τὸ κολλώ-
δες ὑγρὸν κλείει τοὺς πόρους τοῦ ἐξωφλοίου (τσοφλοίου) και ἐμπο-
δίζει τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀέρος, καθὼς και τὴν ἐξάτμισιν τῶν συνθε-
τώντων τὸ αὐτὸν μερῶν· τὸ δὲ κάρβουρον, ὡς κακὸς θερμαγωγὸς,
ἐμποδίζει τὴν βράσιν, ἥτις γεννᾷ τὴν διασφορὰν. Τὸ μέσον αὐτὸ
δεν εἶναι δαπανηρὸν, τὸ δὲ ἀκόλουθον εἶναι ὅλως διήλου ἀνέξοδον,
ἂν και ἡ ἐνέργειά του εἶναι ἐπίσης διαρκής.

Βουτοῦν τὰ αὐγά εις βραστὸν νερὸν, ὅπου τ' ἀφίνουεν ἐν λεπτῶν
τῆς ὥρας. Τὸ ὑποκάμισον ἢ λεπτὸν περικάλυμμα τοῦ ἀσπράδιου
πῆξει ἀμέσως εις τὸ νερὸν και ἐμποδίζει τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀέρος και
τὴν ἐξάτμισιν τῶν ὑγρῶν. Μετὰ ταῦτα ἀραδιάζουεν τὰ αὐγά εις
κιεώτια ἢ βαρέλια και σκεπάζουεν με στεγνὴν ἄμμον. Ἡ ὑγρασία
και τὸ φῶς βλάπτουεν ἐπίσης τὰ αὐγά. Ὅσα θέλεις νὰ φυλάξης,
πρέπει νὰ τὰ βουτήσης εις γομῶδες ἢ βρασμῆνον νερὸν ὅταν ᾖναι
νωπὰ ἀκόμη, και τότε τὰ εὐρίσκεις ἀπαράλλακτα μετὰ πολλοὺς
μῆνας. Πόσον εὐάρεσον και εὐκόλον ἐνταυτῷ εἶναι νὰ τρώγῃ τινὰς
νωπὰ αὐγά τὸν χειμῶνα, ὅτε εἶναι σπάνια και συνήθως κλούβια!
Ὀλίγος κόπος μόνον χρειάζεται.

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑ.

Περὶ καταρροῆς.

Ὅλα τὰ πράγματα εις τὴν φύσιν ἔχουσι μικροτάτας και σχε-
δὸν ἀφανεῖς τὰς αἰτίας, καθὼς και αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ τῶν
αἰτιῶν τούτων τὰ ἀποτελέσματα γίνουεναι πολλάκις μεγάλα και
φοβερά. Εἰς τὴν ἱατρικὴν καθημέραν πληροφοροῦμεθα τὴν πικρὰν
ταύτην ἀλήθειαν.

Ἡ καταρροὴ ὀλίγον βέβαια φοβίζει· και τῶνόντι ὀλίγοι γαμαι-
άκτης (κουφοζυλεῖς) ἢ τείου κύαθοι πολλάκις τὴν ἐξαλείφουσιν.
Ἄλλ' ἂν ἔλθῃ με κεφαλῆς και στήθους πόνον, ἂν φέρῃ θερμην,
ἂν συνοδεύηται ἀπὸ βήχα και δίψαν, ἂν ὁ ἄρρωστος δὲν πτύῃ ἢ
πτύων ἐκβάλλῃ αἷμα, εις ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας χρειάζεται
φλεβοτομία, διαίτα, μαλακτικὰ και μειλίχια ποτὰ, ἐλαιώδη
ιατρικὰ, ἐνίστε μάλιστα και ὄπιον.

Ὅταν δὲ ἐπαπειλῇ νὰ κατασταθῇ χρονικὴ ἢ καταρροὴ, τότε τοῦ
στήθους αἱ τρίψεις, τὰ ἐμπλαστρα, τὰ πικρὰ ποτὰ, τὰ μάλλινα
ὑποκρίσματα, τὰ μεταλλικὰ ὑδάτα, ὁ ἀήρ τῶν μεσημβρινῶν τόπων
κτλ. συμβουλευουεναι ὡς ὠφέλιμα. Τοιαυτὴ δὲ διαίτα ἀρμύζει

μάλιστα εις τοὺς ἀναλαμβάνοντας ἤδη μετὰ ἀρρώστιαν, τοὺς
ὄγκρους και νευρικούς και χοιραδικούς και ἰσχυροὺς, ἐπειδὴ αὐτοὶ
ἐξαιρέτως ἔχουσι λόγον νὰ φοβῶνται τὴν φθίσιν.

Τὰ ἄλλα ἐναντία φέρουσι πολλάκις τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.
Ἡ κατάχρησις τοῦ γάλακτος και τῆς γαστείας, ὁ πολὺς ἰδρὼς, και
ἡ μακρὰ ἀγρυπνία προξένησαν πολλάκις τὴν φθίσιν. Αἱ ἡδοναὶ και
αἱ ταιλαπωρίαὶ καταντῶσιν ἐνίστε εις τὸν αὐτὸν σκοπὸν· οἱ βῆγες
μάλιστα συνοδεύουσι σχεδὸν πάντοτε τὰ πάθη και τὰς ἀφροδι-
σιακὰς ἀρρώστιας.

Ἡ καταρροὴ τῶν βρόγχων γεννᾷ πολλάκις τὴν φθίσιν τοῦ
λάρυγγος, ἢ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖ τὴν πνευμονίαν.
Ἡ φωνὴ ἀλλοιοῦται, ἢ τελείως ἐκλείπει, ὁ πόνος συγκεντρίζεται
εις τὸν λάρυγγα, ὁ ἄρρωστος βήχει βῆχα ξηρὸν, ἢ πτύει μελανὰ
και κίτρινα φλέγματα. Εἶδησις εις τοὺς συνηγόρους, τοὺς ῥήτορας,
τοὺς ψάλτας κτλ. Ἀκούσαμεν ποτε τὸν ἱατρὸν τοῦ περιφήμου Κασι-
μήρου Περιερ λέγοντα ὅτι τὸν ἐβίασε νὰ φυλάξῃ σιωπὴν τέσσαρας
ὀλοκλήρους χρόνους διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπαπειλοῦσαν φθίσιν.

ΗΘΙΚΑ.

Ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ γίνεσαι συνένοχος κακῶν πράξεων,
ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς ὑπερασπίζεσαι· διότι οἱ περισσώτεροι σὲ νομίζουεν
ικανὸν νὰ πράξης τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν
βοηθεῖς ἢ δικαιώνεις.

Οἱ μεγαλύτεροι ἔγθροι τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι οἱ κρατοῦντες
τὸν ἄνθρωπον εις τὴν ἀμάθειαν και οἱ ὑποστηρίζοντες τὰς ἀπάτας.

Ἡ ὑπόκρισις εἶναι σέβας τῆς κακίας πρὸς τὴν ἀρετὴν, εἶπαν
τινές· ἀλλὰ καλύπτωντας τινὰς τὴν κακίαν με τὸν βδελυρὸν μαν-
δίαν τῆς ὑποκρίσεως, δὲν τιμᾷ οὐδόπως τὴν ἀρετὴν. Ὁ ὑποκρι-
τῆς προσθέτει εις τὰ ἄλλα ἐλαττώματά του τὴν ἀπάτην και τὴν
ἀνανδρίαν. Ἀπελπισία ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον.

Ἡ εὐζωία δὲν συνίσταται εις τὰ μεγάλα πλοῦτη, ἀλλ' εις τὴν
καλὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας. Ὅταν δὲν εἶναι τινὰς οὔτε φιλαρ-
γυρος οὔτε ἄσωτος, μετρία κατάστασις τὸν ἐξαρκεῖ.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Πρὸ ὀλίγου, ἀγαθὴ τύχη, ἐυστήθη ἐνταῦθα Φιλεκαὶ δευτικὴ εἰταιρία,
τῆς ὅποιας σκοπὸς εἶναι νὰ εὐκοιῶνῃ τὴν πρόσδον τῶν δημοτικῶν σχολείων και
τὴν διάδοσιν τῆς στοιχειώδους παιδείας μεταξὺ τοῦ λαοῦ, νὰ προμηθεύῃ μέρος

τῶν ἀναγκαιῶν πρὸς τοῦτο στοιχειωδῶν βιβλίων, νὰ ἀνταμιεῖθ' αὐτὰς συγγραφεῖς ἢ μεταφρασταί αὐτῶν, νὰ διαγείη τὴν ἀμίλλαν τῶν μαθητῶν καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν διδασκάλων δι' ἐνταύσειον βραβείων, νὰ φροντίη περὶ τῆς τελειοποιήσεως τῆς μεθόδου τοῦ διδάσκειν καὶ ν' ἀνταμιεῖθ' αὐτῆς τελειοποιούντας αὐτὴν ἢ ἐφευρισκόντας ἄλλας τελειότερας, καὶ νὰ συνερῆγῃ εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν δημοτικῶν σχολείων, ὅσους εἰ πόσο αὐτῆς συγχωροῦσι τοῦτο.

Ἡ δικαιοσύνη δὲ τῶν πραγμάτων τῆς ἐταιρίας ἐπιτρέπεται εἰς ἓν συμβούλιον δικητικῶν, συγκείμενον ἀπὸ ἑνᾶ προέδρου, ἑνᾶ ἀντιπροέδρου, καὶ ἐννέα μέλη· τα ἐννέα μέλη διακρίνονται εἰς τρεῖς ἐπιτροπὰς τριμελεῖς, αἵτινες εἶναι

α'. Ἡ ἐπὶ τῆς βελτιώσεως καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν σχολείων

β'. Ἡ ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τῶν μεθόδων

γ'. Ἡ ἐπὶ τοῦ ταμείου καὶ τῆς καταγραφῆς τῶν μελῶν.

Ἐκλέχθησαν δὲ πρόεδρος αὐτῆς ὁ Κύριος Γ. Κουντουριώτης, ἀντιπρόεδρος ὁ Κ. Γ. Γενναδίου καὶ γραμματεὺς ὁ Κ. Ι. Π. Κοκκώης. Καὶ εἰς μὲν τὴν α'. ἐπιτροπὴν διορίσθησαν οἱ Κύριοι Γ. Βούρος ἱατρός, Α. Παυζιῶδης καὶ Α. Παρχαβῆς· εἰς δὲ τὴν β'. οἱ Κύριοι, ὁ Ἄρχ. Μανδρίτης Μισαὴλ Ἀπστολιδῆς, ὁ Γ. Αἰνιάν καὶ ὁ Κ. Δ. Σχινάς· εἰς δὲ τὴν γ' οἱ Κύριοι Στ. Δάρας, Γ. Καραμάνος καὶ Ν. Κωστής ἱατρός.

Μέλη τῆς ἐταιρίας δύνανται νὰ γίνωσιν ὅσοι οἱ ὁμογενεῖς (ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑπικρατείας), ὅσοι ἀγαποῦν τὴν διάδοσιν τῆς μαθητικῆς εἰς τὴν πατρίδα τῶν. Ἐκαστὸν μέλος ὑποχρεοῦται εἰς 3 δραχ. μηνίαν συνδρομὴν ἢ δὲ ἀνωτέρας ποσότητος συνδρομὴ μένει εἰς τὴν ἐλευθεριότητα ἐκάστου.

Εἰς ὅλους εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ σύστασις ταύτων ἀγαθοεργῶν καὶ κοινωφελῶν ἐταιριῶν ἔγινε καὶ γίνεται καθημέραν πρόξενος μεγάλων ἀγαθῶν εἰς τὰ πεφωτισμένα ἔθνη τῆς Εὐρώπης, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν. Ὅθεν προτρέπομεν τοὺς ὁμογενεῖς· μας ὅσοι ἀγαποῦν εὐλοκίαν καὶ τὴν πατρίδα τῶν καὶ θέλουσιν τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ συνδράμωσι προθύμως τὴν ἐταιρίαν ταύτην, ἥτις συντελεσεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς μαθητικῆς εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν, ὅπου τῆς ὁποίας, ἢ φωνῆ τοῦ λόγου καὶ τῶν χρεῶν ἐκάστου εἶναι φωνῆ βῶσα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ εἰ, ὅσα μὴ ἀκούοντων.

— Ἡ συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ πρὸς γνωμοδότησιν τῶν ἀναγκαιούτων εἰς τὰ δημοτικὰ καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα βιβλίων ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας· τῆς καὶ ἀνέφερεν ἤδη πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Β. Γραμματείων περὶ τῶν μετατατυπωτέων καὶ συντακτέων βιβλίων ὅθεν εἶναι ἐλπὶς εἰς τὸ μέλλον νὰ πολλαπλασιασθῶσι καὶ νὰ εὐθηνώσῃ τὰ διδασκτικὰ βιβλία, τῶν ὁποίων ἔχρημεν μεγίστην ἔλλειψιν κατὰ τὸ παρόν.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐφάνη ἡ προκήρυξις τοῦ Κ. Ἰωσήφ Μιύρου περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Χάρτου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ γενεαλογικοῦ, γεωγραφικοῦ, χρονολογικοῦ καὶ μυθολογικοῦ ἀλφαῖτος τοῦ Κυρίου Λεαταγίου (Le Sage). Ὁ χάρτης οὗτος, ὅστις εἶναι ὁ σκελετὸς τρόπος τινὰ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, θέλει περιέχει γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ ἐν συνόψει τὴν γεωγραφίαν αὐτῆς, τὴν ἱστορίαν, μυθολογίαν κτλ. κτλ. Διὰ δε τὸ ἐπισημὸν καὶ εὐμερόδον, ὄχι μόνον εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας χρησιμεύει εἰς διδασκάλους, εἰς μαθητὰς καὶ εἰς φιλοστορας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶναι μεταφρασμένος. Ὁ Κύριος Μαύρος εἶναι ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς συνδρομῆς ὅλων τῶν φιλομάσων διὰ τὰ πρὸς τὴν τύπωσιν καὶ λιθογράφησιν ἀπαιτούμενα ἐξοδα. Ἡ τιμὴ τοῦ χάρτου εἶναι Δραχ. 3 ἢ 2 πληρωτέων μετὰ τὴν παραλαβὴν του.